

[Tove Nielsen.]

øjeblik, vi har et sådant analyseudvalg nedsat, vil det meget let gå sådan, at forfatterne af undervisningsmateriale i god tid vil kontakte de forskellige medlemmer af et sådant udvalg og undersøge, hvad det er, der skal til, for at man kan få sine bøger igennem dette udvalg. Så kan man diskutere, om det er censur eller ej, vi kommer ikke uden om, at de mennesker der sidder i dette udvalg, får en meget stor magt, og det synes vi er meget betænkeligt.

Ritt Bjerregaard: Jeg vil godt takke ministeren for svarene og sige, at jeg tror, det beror på en lille misforståelse, at ministeren fandt det nødvendigt at korrigere noget af det, jeg sagde i mit første indlæg. Jeg tror, vi er enige. Det, jeg talte om, var, at det af undervisningsministerens fremsættelsestale fremgik, at han ikke kunne stille direkte besparelser i udsigt, men at det selvfølgelig ville betyde noget på de lokale budgetter. Jeg tror ikke, der kan være nogen uenighed om denne formulering.

Så vil jeg godt sige et par ord vedrørende den diskussion, der har været om landscentralens virksomhed med hensyn til den service, man kan yde over for skolenævne. Man har talt om, at der var censur, og man har talt om, sidst fru Tove Nielsen, at bestemte bøger skulle igennem dette udvalg. Jeg var skuffet over, at hr. Flemming Jensen ikke citerede den sidste del af spalten på side 13, hvor det netop understreges, at „det må være naturligt at lade centralen distribuere sådanne udtalelser, som i øvrigt alene bør stå for udvalgets regning“. Og længere nede, at det alene „bør have til formål at stimulere skolenævnenes interesse for undervisningsmaterialespørgsmål“. Jeg kan da kun erklære mig helt enig med undervisningsministeren i, at selvfølgelig bør vi yde skolenævne den størst mulige bistand, når de skal vurdere lærebogsmaterialet, og det er jo det, der er tale om i denne sag.

Ole Vig Jensen: Ministeren var i indledningen af sin tale inde på, at vi måske kunne sætte denne lovgivning i kraft, hvis den engang bliver vedtaget, eller når den engang bliver vedtaget, vil jeg hellere sige, i to tempi, sådan at vi sætter landscentralen i

gang snarest muligt, dvs. 1. april 1974, men så overvejer at udsætte iværksættelsen af kapitlerne om amtscentralerne. Jeg skal ikke afvise, at det er en tanke, som i hvert fald er værd at overveje. Vi er nogenlunde enige om, at der ikke er de større økonomiske konsekvenser i dette lovforslag, men at det alene må gå på, om vi mest hensigtsmæssigt kan gennemføre det sammen med folkebiblioteksloven og loven om folkeskolen. Vi overvejer dog, og udvalget må vel være det rimelige sted at gøre det.

Jeg har også et par bemærkninger til ministerens analyseudvalg. Jeg er enig i, at det vil være ønskeligt med en anmeldervirksomhed, som kan være vejledende, men gerne meget mere nuanceret og broget, end jeg forestiller mig den vil blive i ministerens anmelderudvalg. Jeg er enig med de forrige ordførere, som hæfter sig ved — og jeg tror, det vil være en god idé, om ministeren læste bemærkningerne én gang til — at man skal foretage en vurdering af, om det, der står i undervisningsmaterialet, skal medvirke til at fastholde traditionelle livsholdninger og adfærdsmønstre i strid med en i øvrigt ønskelig udvikling. Jeg tror, ministeren vil give mig ret i, at herinde ser vi så forskelligt på tingene, lykkeligvis, det har også noget med demokratiet at gøre, at vi vil have vanskeligt ved at definere, hvad der er en ønskelig udvikling. Hvis et sådant anmelderudvalg skal gå så tæt på, formulere sig så skarpt i sin anmeldervirksomhed, tager jeg afstand, klart afstand, fra denne del af et i øvrigt i mange henseender godt lovforslag.

En enkelt ting har jeg mere at sige om fritidsundervisningens, om voksenundervisningens behov. Jeg tror, det er rigtigt, som ministeren siger, at der er ikke konstateret et klart behov i den forstand hos voksenundervisningen. Men jeg mener, at i det notat, der er udarbejdet af direktoratet for ungdomsundervisningen og biblioteksdirektøren, er der defineret et behov, som vi bør have med ind i vore overvejelser. Det er klart, at når det så skal iværksættes og køre videre, vil det koste nogle penge, men det må vi se på hen ad vejen, og jeg er enig i, at vi naturligvis ikke uden videre kan lægge beslag på folkeskolens bevillinger. Men det, som vi fra starten skal sikre i dette lovforslag, er, at kommunikationsvejene og styringen er i orden.